

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

6. zvezek.

Smert našega prestolonaslednika nadvojvoda Frančiška Ferdinanda in njegove blage soproge vojvodinje Zofije Hohenberške.

Letošnji serbski Vidov dan bo jako černo zapisan v svetovni zgodovini, gotovo ne na čast serbskega imena, že prej hudo omadežanega. Ta dan, 28. rožnika 1914, je, kaker strela z jasnega neba, zadela vbogo našo Avstrijo grozna novica iz glavnega mesta novo-pridobljenih dežel: »Prestolonaslednik in njegova soproga vmorjena!«

Osupnili smo in težko je bilo verjeti. Tolažili smo se, kaker drugod, tako tudi pri nas, z upanjem drugih, boljših novic. Ali za malo časa! Le prehitro se je pokazala nad starim goriškim gradom črna zastava, ki je poterdila prvo strašno poročilo.

Oblile so nas britke solze, in ne vemo, koga v Avstriji niso oblile tisti večer! In solze so tekle cel teden, ko so pisali časniki o grozovitem sarajevskem dogodku in kar mu je sledilo, dokler ste se shranili visoki žertvi v Arštettenskem grobišču.

Toliko britkih solz se v naši Avstriji v tako kratkem času pač ni prelilo, kar svet stoji, gotovo tudi zlasti v naši ožji slovenski domovini ne. Naše dobro ljudstvo je jokalo, jokalo in molilo v svoji neizmerni žalosti; jokalo je, ko ga je pretreslo prvo naznanilo o brezbožnem zločinu, jokalo in molilo, ko je v obilih množicah zbrano ob železniški progi poslednjič pozdravljalo mrtvi materniški trupli, o pogrebem prevozu skozi slovenske dežele od Tersta noter do Šentilja štajerskega. Največ pa se je molilo in vzdihovalo po naših in po drugih cerkvah po vsi Avstriji pri svetih mašah, ki so se opravljale za preblaga pokojna, in svetih obhajilih, ki so jih zlasti naši tretjeredniki darovali za njiju. To se je, ni dvojbe, več ali menj povsod godilo; le iz Ljubljane pa smo o tem prejeli posebno poročilo, ki bodi tu priobčeno:

»Dne 5. julija 1914 zjutraj o peti uri so imele vse tri tukajšne skupščine III. reda skupno sveto obhajilo, ki se je darovalo dušnemu blagru blagopokojnega prestolonaslednika nadvojvoda Franca Ferdinanda in njegove soproge vojvodinje Zofije Hohenberg.

Po sv. obhajilu je nagovoril zbrane č. pater vodja ter pokazal na tri vire zločinskega vmora, ki so: 1. frامasonstvo, 2. prostomiselná vzgoja mladine, 3. brezbožno, brezvestno časopisje. To troje je tudi največi sovražnik naše širše domovine Avstrije, nič menj pa ljubega slovenskega naroda. Naša sveta naloga je bojevati se sè vsemi silami proti temu trojnemu sovražniku in v ta namen tesno se okleniti svete katoliške cerkve, ker le v njej smemo upati zmage. Z molitvijo za rajnika, za 84-letnega starčka, presvitlega cesarja, in za preljubo našo domovino se je zveršila skromna, a vsem globoko v serca segajoča pobožnost.

Vdeležba je bila obila, cerkev napolnjena tretjerednikov, ki so brez hrupa in svetnega sijaja dali duška svoji veliki serčni žalosti.

K. P.«

V resnici! velika je bila in je še naša žalost. Kaj ne bi bila? Šaj je bil rajni prestolonaslednik tudi naše veselo upanje, kaker veselo upanje vseh poštenih Avstrijancev, veselo upanje zlasti vseh malih, zaničevanih in zatiranih narodov, kaker smo mi vbogi Slovenci in Hrvatje. Ali ne le ko Slovenci, ko Avstrijanci žalujemo, žalujemo še prav posebno ko katoliški kri-

stijani. Saj je bil rajni terdno prepričan katoličan, ki se ne le ni sramoval svoje vere očitno spoznati in potegniti se za njo ob vsaki priliki, temuč je imel tudi pogum sam živeti po nji tako javno, kaker zasebno, raynati se po božjih in cerkvenih zapovedih vselej in povsod in skupaj sè svojo pobožno družino vsaki mesec prejemati svete zakramente, vsaki dan biti pri sveti maši, kleče moliti jutranjo in večerno molitev itd., vse, prav kaker bi bil tretjerednik svetega Frančiška. Prijazen je bil tudi z najnižjimi in znal je po vrednosti ceniti, kjer koli je kaj dobrega in lepega našel. Zato tudi ni iskal žene v cesarskih in kraljevskih hišah; izvolil je priprosto češko grofovsko hčer in rajši se je odpovedal za svoj zarod pravici do prestola, kaker da bi pustil njo, ki jo je ljubil z resnično, čisto ljubeznijo. In nikedar se ni kesal svoje izvolitve, kaker je sam, še ni davno, naravnost povedal ogerskemu kardinalu. Njegov zakon sè Zofijo Hotkovo, ki jo je povzdignil blagi stari cesar v kneginjo Hohenberško in pozneje v vojvodinjo, je bil vzorno lep in nekaljeno srečen, smert sama ga ni raztergala. Kaker sta se ljubila v življenju, tako ju tudi smert ni ločila. Bog je hotel blaga zakonska obvarovati te bolečine, ker bi, kaker je lepo opazila njiju 13-letna hčerka, »očka ne bil mogel živeti brez mami-ce in mamica brez očka tudi ne.« Po grozovitem razbojniškem zločinu sta tako nekoč v trenutku brez smertnega boja in bolečine oba kmalu prestopila iz časnega v večno, prepričani smo, da v srečno večno življenje.

In to je naša velika tolažba v naši veliki nesreči, kaker še očitno tudi njiju osiroteli otroci po pravici s tem tolažijo. Saj si prav za prav srečniše, častitljiviše smerti ne moremo misliti, kaker je ta smert marternikov ljubezni in dolžnosti. In kaker je bila smert svetih marternikov v prvih časih kerščanstva seme novih kristijanov, tako upamo, da bo smert našega dobrega, plemenitega prestolonaslednika in njegove do zadnjega vzdihla mu zveste junaške soproge seme pomlajene mogočne Avstrije, Avstrije po duhu velikega Avstrijana, ki se ni bal smerti za svoje vzore, Avstrije po duhu velike Avstrijanke, ki je hotela ž njim deliti smertno nevarnost.

Tako more Bog tudi človeško slepoto in hudobijo obrniti v dosego svojih dobrih namenov. Naj torej ta pretresljivi dogodek vse, ki dobro hočejo Avstriji in njenim narodom, združi

v navdušenju za vzor rajnega velikega nadvojvoda, ki je bil: edino, vsem pravično, mogočno cesarstvo, kjer bodo srečni narodi zadovoljno živeli v strahu božjem in mejebojni ljubezni, kjer stariši in močnejši ne bodo ovirali in zatirali mlajših, šibkejših, temuč podpirali in spodbujali, šibkejši in mlajši ne tajili, kar so stariši pred njimi dosegli, temuč radi in hvaležno se učili od njih. Kar ima kateri slabega in pomanjkljivega naj odloži ali spopolni, kar ima dobrega in lepega naj ohrani, ne da bi silil drugim, ako jim ni ljubo. Na lepem vertu morajo rasti raznovertne cvetlice; moder vertnar ne pusti, da bi ena versta spodrinila vse druge. Kaker je pa Bog dal različne rastline, cvetlice, tako je dal človeštvu tudi različne jezike, ki imajo vsaki svojo lepoto in dobroto, nobeden mej njimi pa ne more nadomeščati vseh drugih. Naj se uči vsaki tistega, ki mu je potreben; koliker zmožniši in izobraženiši pa je kedo, toliko več se jih more naučiti in nikomer ni na sramoto, ako jih mnogo zna, nikomer ni posebna čast, ako zna le sam svojega.

Pri tem pa mi kristijani, in prav posebno mi katoliški kristijani ne mislimo v prvi versti na to, kar nas loči, kaker so razni jeziki, temuč na to, kar nas druži, to je naša lepa domovina in naš častitljivi cesar, pred vsem pa naša sveta vera, naš božji zveličar, ki nam je vsem naročil: »Ljubite se mej sabo, kaker sem jaz vas ljubil.« In v tem nam bodita vsem bliščeč, mogočen vzor naša častitljiva marternika Ferdinand in Zofija. Mi posnemajmo njiju lepe čednosti, ona pa naj prosita Boga za nas. Bog ohrani, Bog obvaruj našega veličastnega starega cesarja terpina Franca Jožefa, Bog ohrani, Bog obvaruj sedaj tudi njegovega novega naslednika Karla Franca Jožefa, Bog mu daj srečnišo, veselišo prihodnost!

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXX. POGLAVJE.

Splošne pripombe o nekem vgovoru iz življenja svetnikov.

Nauk, ki smo ga doslej pojasnovali, nima namena, da bi gorečnost za službo božjo ohladil, temuč nasprotno, da bi lju-

bezen v pobožnih srcih še bolj užgal. Ker je ta nauk pameten in pravičen, se mu ne da vgovarjati. Sklicujejo se pa nasprotniki na življenje nekaterih svetnikov, ketere sv. cerkev zelo časti, ki so se pa celo življenje poniževali in svoje grehe objokovali. Iz tega sklepajo, da je bilo prepričanje teh svetnikov to, da je bolj varna in gotova pot kesanja in strahu, kot pa pot zaupnega občeovanja z Bogom, in njih velika svetost je dokaz, da se niso motili.

Kaj naj rečemo na ta vgovor? Najprej moramo splošno pripomniti, da moramo pri vprašanju, kaj je dobro ali boljše pri človeških delih bolj se ozirati in vpoštevati razum, kaker pa zglede naj si bo kogerkoli. Zgledi so le tedaj kaj vredni, ako se vjemajo z razumom. Veljava razuma nič ne izgubi po neketerih zgledih svetnikov, ako se ž njo ne vjemajo. To je povedal že Tertulijan, ko pravi o veri: »Ali sodimo vero po osebah, ali osebe po veri?« To se pravi, keder se vprašamo po vrednosti vere, je ne bomo cenili po veljavi oseb, osebe bomo sodili po njih veri. Zarad večje jasnosti pripomnimo še to. Mej deli svetnikov, ketere sv. cerkev kot take časti, so neketera, ki gotovo niso le dobra, temuč tudi boljša kot nasprotna dela: n. pr. razžaljenja z dobrotami povračevati; druga so sicer dobra, vender ne najboljša in tudi ne bolj hvale vredna kot nasprotna, n. pr. namestu iz ljubezni do evangelijskega vboštva vse zapustiti, svoje premoženje ohraniti, da je mogoče vboge podpirati; neketera dela zopet so taka, da se more dvojiti, ali je boljše, da se store, ali da se opuste, kaker n. pr., ako se kedo za norca izda, da ga ljudje zasmehujejo; neketera dela so nadalje taka, da se sama na sebi in splošno ne morejo priporočati, pa so bila pri neketerih svetnikih iz posebnih razlogov vender hvale vredna, ker so jih po božjem navdihnjenju storili, n. pr. ako so se iz hrepenenja po marterniški smerti sami od sebe sodnikom izročili; slednjič so neketera dela, ketera moramo obsoditi in zavreči, n. pr. da so se aposteljni mej seboj prepirali, kateri bo prvi mej njimi, in vsa tista dela, ki nam spričujejo, da tudi pravični lahko sedemkrat pade in spet vstane.

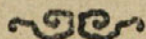
Ako torej dela svetnikov niso vsa popolna, ne vsa enako dobra, po katerem pravilu naj sodimo, da bomo ločili dobra od slabih, in boljša on menj dobrih? Mislim, da mora tukaj go-

voriti le razum in zato tudi le razum daje zgledom pravo ve-
ljavo. Da kako delo kot sveto delo označimo, ni zadosti, da je
to storil kateri svetnik, temuč da je bilo storjeno po pravih
prave svetosti. Ke bi tedaj kedo tako sklepal: Ta in ta svetnik
je delal tako, torej moram tudi jaz tako delati, ker sicer delam
ali slabo ali menj dobro, bi tako sklepanje nič ne dokazalo in je
napačno. Končno odloči le razum, po gotovih načelih.

Pa rekel boš, ako je tako, kaj mi pomagajo zgledi svetni-
kov, ker mi brez razuma ne pokažejo prave poti in nas more
po nji brez njih voditi sam razum! To sklepanje je napačno.
Zakaj če tudi nam zgledi svetnikov res ne kažejo, kaj je hvale
vredno ali boljše, vender nas vsaj priganjajo, da z dobro voljo
in gorečnostjo storimo to, kar smo iz drugih virov kot hvale-
vredno spoznali. Zakaj nemogoče je, da bi kedo preišljeval
čednostna dela svetnikov in bi ga ne bilo sram, ko vidi, kako
len je sam za navadna in vsakdanja opravila. Kako bi se mogel
po takih zgledih še izgovarjati s človeško slabostjo? Takemu
bi lahko povedali besede, na ketere tudi sv. Avguštin pred
svojim spreobrnjenjem ni vedel kaj odgovoriti: »Ako je mogel
ta in ta, zakaj bi pa ti ne mogel?« Ako kristjan iz zgledov svet-
nikov spozna, kako so oni živeli in kako bi mogel tudi sam ži-
veti, ga to spoznanje močno k delnemu priganja.

Zraven tega nam pa zgledi svetnikov razum razsvetle, da
moremo ločiti, kaj je dobro in kaj je popolniše. Zlasti se to zgo-
di v treh slučajih. Pervič, ako ne spoznamo dosti jasno, je li
kako delo dobro. Ako najdem, da so svetniki tako delali, je to
zadesten vzrok, da imenujemo to delo dobro, zakaj, ako kedo
navadno in večinoma prav dela, kaker so to delali svetniki,
smemo taka dela za dobra šteti, ako nimamo gotovega vzroka
k nasprotni misli. Pravim pa, da smemo delo za dobro in varno
šteti, ne pravim pa, da je ravno to delo popolno in potrebno,
da bi bil greh, ke bi tako ne delali; zakaj, čeravno smemo mi-
sliti, da so svetniki večinoma, kar je najboljše, storili, vender
nimamo pravice misliti, da so vselej tako storili. Drugič, ako ne
moremo z gotovostjo soditi, je li to in to delo dobro, temuč
pravimo, da je najberž tako, nam zgledi svetnikov to verjet-
nost povečajo. Iz tega pa še ne moremo sklepati, da je na-
sprotno delo graje, ali da ni hvale vredno. Tretjič, ako ni le
eden ali kateri tako delal, temuč ako so se vsi tako obnašali in

tako živeli, je to dokaz, da je tako življenje ne le dobro, temuč vzgledno in potrebno. Ke bi tudi ne imeli nobenih dokazov za to, da so zunanja spokorna dela zelo važna za kerščansko popolnost, nas morajo vendar zgledi svetnikov o tem popolnoma prepričati.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj brez madeža spočeti
Devici Mariji.

P. A. F.

ŠESTA ZVEZDA.

Marija pomaga potrebnim.

Marija je bila rada v samoti in je malo govorila; ker je pa zaradi Boga ljubila svojega bližnjega, jo je ta čednost nagibala, da je samoto zapuščala in hodila pomagat bližnjemu. Sveta evangelista Lukež in Janez nam sporočata dva taka dogodka. Ko je angelj Gabrijel povedal preblaženi devici Mariji, da je njena teta sveta Elizabeta spočela, se je precej odpravila na pot pomagat ji. (Luk. 1, 39.) Ko je bila z Jezusom na ženitnini v Kani galilejski, pa je zvedela, da vina primanjkuje, so se ji ženin in svatje vsmilili; stopila je k Jezusu in mu razodela ženinovo potrebo: »Vina nimajo« (Jan. 2, 5—5). Služabnikom je pa rekla, naj vse store, kar jim bo Jezus velel. Na njeno prošnjo je Jezus prvi čudež storil, ko je vodo v vino spremenil. Iz teh dogodkov lahko spoznaš, kako je bila Marija tu na zemlji vsmiljenega serca, in kako je rada pomagala. Ali bo zdaj v nebesih njeno vsmiljenje do nas manjše? Bo li pozabila na nas, svoje otroke? Ne, sv. Bonaventura pravi, da nas v nebesih še bolj ljubi, ker zdaj bolje pozna naše potrebe. Božja pota in mnoge izkušnje razodevajo, da je Marija še vedno naša vsmiljena mati.

Zgled.

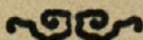
Sveta Elizabeta, hči ogerskega kralja Andreja II., patrona tretjerednic, je bila že ko dete vsmiljena z vbozimi. Kruh in druge jedi je sebi pritergovala in dajala vbogim otrokom. Pozneje, ko deželna grofinja, je obiskavala bolnike in jim dajala

hrano, zdravila in obleko. Dala je zidati hiše za bolnike, sirote, in nepreskerbljene stare ljudi. Ko so jo po moževi smerti iz grada zapodili in ji vse pograbili, je z delom svojih rok pomagala potrebnim. Njeno veselje je bilo pomagati siromašnim in bolnim, ne samo blizu grada, temuč tudi drugod po deželi. V slabih letinah je ukazala služabnikom svojega moža, deželnega grofa, vbozim dajati žita, koliker so potrebovali. Vdovam zadolženih mož je z denarjem pomagala, da jim niso hiš in posestva prodali. Ravnala se je po besedah svetega Duha: »Svojo roko odpira vbogemu, in svoje dlani steguje proti potrebnemu.« (Pregov. 31, 30). Rajni papež Leon XIII. so jo postavili za patrono vseh katoliških društev na Nemškem, ki opravljajo dobra dela vsmiljenja do siromašnih in potrebnih.

Sveti Janez evangelist opominja: »Otročiči moji! ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in v resnici« (1. Jan. 3, 18.). Po zgledu brezmadežne device Marije in svete Elizabete ljubi tudi svojega bližnjega v Bogu. Najprej se varuj, da ne boš opravljal, satanove pošte prenašal, iz drugih se norčeval ali jih drugače žalil. Izogibaj se vsakega prepiranja in kreganja. Po svoji moči pomagaj bolnikom, siromašnim, vdovam in sirotam, pogorelcem, potrebnim cerkvam in drugim, ketere duhovni pastirji priporočajo. Ako moreš, poskerbi poslom primerno, pošteno službo. Ako ne moreš z denarjem pomagati, vsaj z besedo tolaži in moli. Bog ti bo poplačal vse, kar boš dobrega storil svojemu bližnjemu; saj pravi Kristus: »Resnično, vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mat. 25, 40.).

Molitev sv. Aljfonza Marije Liguori.

O brezmadežna in blagoslovljena devica Marija, moja kraljica, kaker si se podvžala obiskat sveto Elizabeto, obišči obšči kmalu tudi stanovanje moje duše. Podvizaj se, o Marija, saj veš bolj kaker jaz, kako siromašen sem, in koliko hudega mi žuga; toliko nevrejenih nagnjenj, toliko slabih navad in storjenih grehov teži moje vbogo serce, in vse to me kaker kuga vleče v večno smert. Ti moreš moje serce obogatiti, o zakladnica božja; ti moreš ozdraviti vse moje dušne bolezni... Sprosi mi pri svojem Sinu milosti, ketere poznaš, da so mi najbolj koristne in moji duši najbolj potrebne... Amen.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

IV.

Začetek ribniškega samostana.

Kedaj se je lotil vojvoda Henrik Lev, da zverši svoj namen, da vstanovi samostan sv. Klare? Berž tisto leto 1323., ko je bila vzeta cerkvena prepoved z dežele. In kje? Knežji dvor, namreč stari grad (kuriija) v Ribnici je imel biti kraj, kjer se naj vzdigne to svetišče ko priča vsmiljenja božjega. Pobožnemu patru Ditrihu iz Studice, kustosu ljubeškemu, je vojvoda izročil zveršenje svojega načerta, in on je od svojih redovnih poglavarjev, generaljnega ministra p. Mihaela Foskija iz Čezene, in provincijala p. Vernerja iz Ribnice dobil priterjenje in nalogo, da izpelje ta namen previdnosti božje.

Mesto Ribnica leži pri vtoku reke Reknice v Ribniško jezero, ki se derži po Zaljskem zalivu (Saaler Bodden) vkup sè Vshodnim morjem. loči ga od Vshodnega morja rob zemlje, ki se zdaj imenuje po nemški »Fischland«, prvotno se je najberž ves ta kraj imenoval Ribnica*), ker so prebivavci živeli od ribjega lova obilega od ene strani v jezeru od druge v morju. Ko so se ščasoma ponemčili, so ime Ribnica pustili mestu, deželo so imenovali pa po svojem novem jeziku Fischland.

Ribnica se omenja že v začetku 13. stoletja ko terg z gradom; po pravici se sme soditi, da je že vojvoda Pribislav II. tam dal sezidati kurijo ali grad, ki se je ob času Henrika Leva 1323. prepustil serafinskemu redu. Ta grad je stal na vzvišenem kraju v južno vzhodnem delu mesta v mestnem obzidju, ki je bilo tudi z jarkom in nasipom zavarovano. Sam vojvoda je večkrat, četudi le za malo časa tu prebival. V 13. stoletju si je bil terg pridobil ščasoma mnoge mestne pravice; tudi je razširil svoje zazidje z nakupom visokega mostu čez Reknico, od koder gre cesta v Damgarten. Most je bil važen tako za trgovino, kaker za obrambo ob času vojske.

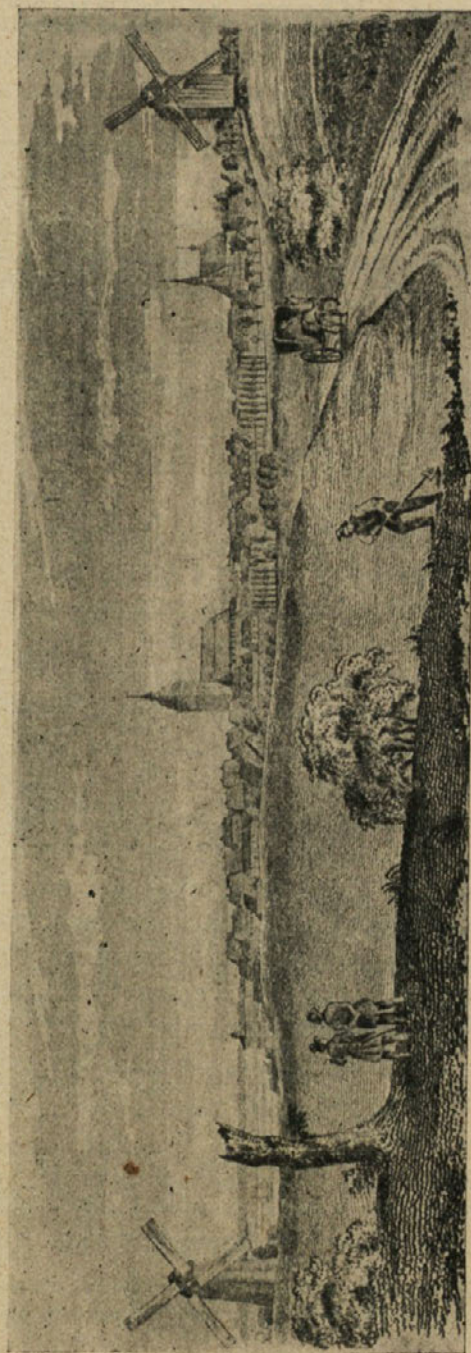
Konec 13. stoletja je prišla Ribnica in več dežele v tistih krajih, tudi mesto Rastok, po pogodbi v oblast danskega kralja, ki je 16. velikega serpana 1311 osebno obiskal Ribnico,

*) Prav kaker se pri nas imenuje Ribnica vsa dolina, glavni kraj v Ribnici pa imenujejo domačini le terg; tako je tudi z Vipavo in vipavskim tergom.

Raztoška vrata

Župna cerkev Matere Božje

Samostan sv. Klare

Mesto Ribnica

v novejšem času.

(Po stari podobi iz l. 1853).

Dandanašnji ima meklenburška Ribnica okoli 4700 prebivavcev, ki so skoraj vsi protestantovske vere, le kakih 30 je menda katoličanov. Mesto ima realno progimnazijo, višjo deklisko šolo, bolnišnico, dve vbožnici, protestantsko deviško preskerbljenišče (nekeđanji samostan) itd.

kjer so ga župan in svetovavci prijazno sprejeli. Še le 21. majnika 1323 se je posrečilo vojvodu Henriku Levu Meklenburžanu pogodbo razdreti in dotično deželo in mesta svoji hiši nazaj pridobiti.

In berž tedaj je namenil knežji dvor v Ribnici za samostan hčeram svete Klare; pater Ditrih Studiški, predstojnik ljuběške kustodije frančiškanske redovne okrajine saške, je imel na stroške vojvoda grad prezidati v samostan. Dovolil je to tudi zverinjski škof Janez I. in poterdil papež Janez XXII.

Knežje vstanovno pismo podpisano 22. kimavca 1324 pravi, da »vojvoda Henrik II. Lev in njegova soproga Ana knežji dvor na južnovshodnem koncu mesta v obzidju se vsemi k njemu pripadajočimi njivami, travniki in verti, sè sodno oblastjo in patronatno pravico nad Marijino cerkvijo v mestu za večne čase dajeta prihodnji opatici in redovnicam svete Klare.« Po pravici se v vstanovnem pismu imenuje tudi vojvodinja Ana ko sovstanovnica; ona ni le spodbujala k temu dobremu delu svojega soproga, ker je pripisovala njegovim sanjam, ki so ga k temu naklonile, poseben pomen, temuč je tudi sama samostanu pridobila staro pravico knežjega dvora, ki jo je danski kralj I. 1311 mestu prepustil, namreč, da sme neko knežjemu dvoru pripadajočo hišo onstran na mestni zemlji spet postaviti, zlasti zaradi vode mestnega jarka.

L. 1325. je začel p. Ditrih svoje prezidavanje na knežje stroške. Postavil je najprej spalnico in obednico s potrebnimi gospodarskimi poslopij in 3 črevlje visoko samostansko obzidje; tudi je še tisto leto položil temeljni kamen cerkvi, ki je ohranjena do današnjega dne, kaker tudi večina omenjenih poslopji.

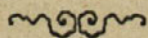
Da se oblast samostana še dalje razširi, je vojvoda Henrik Lev dokupil še več parcelj zemlje na obrežju jezera, namreč Sveti Ostrov (Zwante Wüstrow), da bi se tam ribe lovile za samostan in gozd Murico, kjer bi se les sekal. V tem gozdu sta bila tudi dva vodna málina, kjer se je mlelo žito; tudi ta z malinskim jezom in ribištvom je vojvoda, brez dolžnosti davka, samostanu podaril. Vojvodinja Ana pa mu je na smertni postelji l. 1327. zapustila svoje posestvo Deerhagen (zdaj Dier-

hagen) in zraven ležeči dvor sè žrebčarijo, s travniki, pašniki in njivami ter dohodki dveh veternih mlinov.

Leto po smerti vojvodinje Ane, ki je bila njegova druga žena, se je vojvoda Henrik Lev tretjič oženil; vzel je vdovo rujanskega kneza Vitislava IV. Nežo, nekedanjo grofinjo Rupinsko, ki ga je preživela za 14 let. Njegova leta so bila namreč tedaj že pri koncu. Kako je prav do zadnjega mislil na samostan sv. Klare v Ribnici, vidimo iz tega, ker je svojo hčerko Beatrico, ki jo je imel od svoje druge soproge Ane in je bila tedaj dete štirih let, v posebno varstvo in skerb izročil p. Dietrihu Studiškemu. Ko je bila rojena, je bila obljubljena ta deklica v zakon knežiču nasledniku Jaromiru, sinu kneza Vitislava rujanskega; ali ta knežič je čez nekaj mesecev vmerl. Zato sta vojvoda Henrik Lev in njegova soproga Ana svojo hčerko obljubila Bogu in Materi božji. In pripoveduje se, da so našli tri jutra zaporedoma dete v zibeli ne v obleki, kaker je bilo zvečer oblečeno, temuč v opravi sv. Klare. Koliko je temu izročilu verjeti, tega ne moremo vedeti; to pa smemo pač po pravici misliti, da je moralo biti nekako očitno znamenje, ki je sililo vojvoda k vstanovljenju samostana, ter mu ponudilo za vse prihodnje čase posebno vdeležbo vseh milosti seražinskega reda in rod njegov nekako vtelesilo mej verste hčeri sv. Klare.

Žal, da vojvoda Henrik ni imel doživeti veselja, da bi bil videl vhod hčeri sv. Klare v Ribnico. Vmerl je na sv. Neže dan 21. prosinca 1329; njegovo truplo se je shranilo v cistercijenški opatiji v Doberanu.

(Dalje prih.)

Nevarne malenkosti.

Tretjeredniki so ko redovne osebe dolžni prizadevati si za kerščansko popolnost v mejah svojega vodila. Če vse zapovedi vodila natančno, vselej in iz čiste ljubezni do Boga izpolnjujejo, moremo reči, da živijo popolno. Sveta cerkev sama jim obeta za to večno življenje.

Mnogi pa se na potu popolnosti spotaknejo nad malimi in lahkimi zapovedmi vodila in jih začno prestopati, češ to je malenkost. Ti ne pridejo nigdar do popolnosti. Zato je treba naše tretjerednike večkrat opozarjati na zvestobò v malem. Jezus

sam je na to nevarnost opozarjal z besedami: »Kedor se za malo ne meni, bo sčasoma padel.« Pomen je ta: Kedor v malih rečeh ni varčen in po malem zapravlja, ta bo polagoma obožal. V dušnem oziru pa pomenijo: kedor se za male grehe malo meni, bo padel v velike; kedor male vsakdanje milosti zapravlja, tudi večih in izrednih ne bo prejel. Na verhunec kerščanske popolnosti tak ne bo nikedar došel, pač pa bo padal vedno nižje, in sicer iz trojnega vzroka.

1. Kedor male reči prezira in se za nje ne meni, zgubi strah božji. Najprej se malih grehov ne ogiblje, potem prestopa večje zapovedi; vsaka reč se mu dozdeva vedno manj važna, padci prejdejo v navado, so vedno bolj pogosti, naenkrat je v mlačnosti. Slabo nagnjenje in strasti imajo veliko moč. Čim več jim dovoliš, tem več zahtevajo, koliker bolj milo in prizanesljivo ž njimi ravnaš, tem derzniše so. Nazadnje zaslepijo razum, polaste se volje in speljejo človeka v pogubljenje. »Kedor se za malo ne meni, bo sčasoma padel.« — Nekaj malega je radoveden pogled, pa je pobožnega Davida zapeljal v prešustvo in uboj.

2. Hudobni duh se poslužuje majhnih reči, da človeka zapelje v velike grehe. Dovolj mu je, da dovoliš le nekaj nagnjenja do malega greha, drugo potem že sam izpelje.

3. Bog daje vsakemu dovolj milosti, da se more varovati vsacega smertnega greha; redovnim osebam pa daje še posebne, da morejo tudi napredovati v popolnosti. Če pa kedo teh milosti ne mara sprejeti in noče ž njimi sodelovati, mu jih več ne pošilja. Bog ravna z nami kaker oče sè sinom ali hčerjo. Če oče vidi, da sin zapravlja, kar mu je dal, potem mu darove odtegne in otrok ostane vbožen. Bog govori po psalmistu: »Moje ljudstvo ni slišalo mojega glasu in Izraelj ni za me maral. Zato sem jih pustil po željah njih serca, da so hodili po svojih naklepih.« (Ps. 80. 17.)

Toda vzemimo, da tretjerednik, ki male zapovedi prestopa lehkomišljeno, ne pade v smertne grehe, ker se še vedno poslužuje nekaterih pomočkov, ki ga varujejo pred padcem n. pr. molitve, sv. zakramentov itd.; vzemimo torej, da ne pade, pa premislimo, da brez zvestobe v malem ne bo nikedar popolnosti dosegel, in koliko zgubi na zasluženju za nebesa, kolikim je lahko v pohujšanje, koliko bo moral v vicah terpeti

vsled mlačnosti, pa moramo priti do zaključka, da je nemarnost v malih rečeh silno škodljiva za duhovno življenje.

Vzemimo par prilik. Pri uri je malo kazalo, majhina stvarca, prava malenkost. Vzemi je proč, pa ura ne dosega več svojega namena, ker ne spoznaš, koliko je na času. — Sol je za jed malenkosten dodatek, pa jed brez nje ni okusna. — Majhina reč je razpoka na strehi. Če se pa ta malenkost delj časa zanemarija in ne popravi, imaš vsled nje lahko veliko škodo. Zato pravi sv. pismo: »Zavoljo lenobe se strop vseda in zavoljo zanikernih rok v hišo teče.« (Eccli. 10. 18.)

Iz malih atomov (t. j. majhinih s prostim očesom nevidnih mervic) obstoji del, iz delov je sestavljena gruča, gruča dela celoto, iz celote posameznih delov je sestavljeno vesoljno stvarjenje. Že navadni pregovor terdi: »Zerno do zerna pogača, kamen do kamena palača.« Sv. Avguštin pravi: »Če hočeš biti velik, začni z najmanjšim.« Znan je tudi izrek: »Iz malega raste veliko.« Vprašajmo velike učenjake, odkod imajo svoje znanje in rekli bodo: »Iz malega raste veliko.« In če vprašaš svetnike po vzroku njihove svetosti in doveršene popolnosti, odkod so jo zajemali, dobil boš v odgovor: »Iz malega raste veliko.« Svetniki so šli po poti popolnosti od malih do večih in težjih vaj pobožnosti vedno in stanovitno naprej, niso skakali iz globoke nižave svojih slabosti v visokost popolnosti, ampak so stopali pod previdnim vodstvom modrega dušnega vodnika sčasoma od stopinje do stopinje. Pri tem niso svojevoljno hiteli v višave domišljave svetosti, niti se zadrževali v zložnosti nizke lenobe, ampak stopali so korak za korakom vedno premišljeno in varno naprej. Niso prezerli nobene malenkosti; vsaka jih je peljala bliže k Bogu. Nobene težave se nišo prestrašili, da bi jih bila odvernila od popolnosti, zakaj vse tisto, kar nam nakloni božjo ljubezen, kar nas spopolnjuje, ni malenkost, ampak važna reč, naj bo navidezno še tako majhina in lahka. Za popolnost so te malenkosti velikega pomena, ker brez njih nikedar ne bomo popolni.

Tretji red zahteva od svojih udov mariskaj, kar ne veže pod grehom, in vodilo samo pravi: »Kedor bi ne spolnjeval tega vodila, naj ve, da nima zato nobenega greha, ako ne stori kaj tacega, kar je zoper božje in cerkvene zapovedi.« (III. 5.). Ne nositi redovne obleke, opuščati redovne molitve,

mesečno prejemanje svetih zakramentov, molitve pred jedjo in po jedi, prekeršiti post pred dnem sv. Frančiška, opuščati spraševanje vesti zvečer, mesečne shode, ne dajati miloščine po svoji moči itd. po vodilu torej ni greh. Vender pa tisti ud tretjega reda, ki po teh zapovedih vodila noče živeti, ni in ne more biti dober, še manj pa popoln tretjerednik. Zato pa daje vodilo pravico, naj se nepokorni po trikratnem opominu iz reda izključijo.

Iz teh naredeb je jasno, da zahteva sv. cerkev od tretjerednikov nekaj več, ko od navadnih kristjanov; zahteva namreč popolnost v mejah vodila tretjega reda, ki sicer ne veže pod grehom, pa tirja, da je udje vestno izpolnujejo. Posamezne zapovedi vodila prestopati samo na sebi res ni velik pogrešek, tudi mali greh ni, pa za tretjerednika so taki prestopki tako velika napaka, da ni vreden biti tretjerednik. Sami na sebi so malenkost, pa brez teh malenkosti ne moreš biti nikedar popoln. Te malenkosti so za tretjerednika velike, zanj ni in ne sme biti nobena zapoved vodila malenkostna, če hoče dospeti na cilj, ki je določen udom tretjega reda. Dokler nisi zvest v izpolnjevanju najmanjših predpisov vodila, ne boš pravi tretjerednik. Bodite torej natančni in vestni v vseh zahtevah vodila.

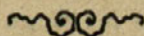
Pomislite nadalje, koliko lahko zaslužite sè zvestobo v malem, koliko zgubite, če male reči zanemarjate. Pobožni Segneri (Segneri) piše: »Obogateli bomo na zasluženju le po zvestobi v malih rečeh, s tem da svoja navadna vsakdanja opravila vestno izveršujemo. Godi se nam kaker čebelam; največ medu ne nabere tiste, ki bi iskale nenavadne in redke cvetlice, ampak tiste, ki na navadnih skerbno nabirajo.« Bog ne gleda toliko na imenitnost službe in zunanji vgladakega opravila, ampak na namen in ljubezen, s katero opravljamo svoje navadne dolžnosti. Če opravimo najnižje in zadnje delo na svetu iz čiste ljubezni do Boga, je to Bogu všeč in nam zasluhljivo. Ke bi iskali le izredna opravila in imenitna dela, bi malo zasluhlili, zakaj taka dela so redka, in nevarnost je, da bi jih opravljali iz svetnih ozirov, tako da bi pri Bogu ničesar ne zasluhlili. Veliki in imenitni ne bomo po izrednih delih, ampak resnično velik je tisti, ki svoja navadna vsakdanja opravila, navadne dnevne molitve in pobožnosti zvesto in natančno opravlja. Prinašati

dan za dnem male darovē, ki jih zahteva vodilo od tretjerednikov, ostati vedno miren in krotak, miroljuben in ponižen, berzdati pri vsaki priložnosti oči, jezik, ušesa, zatirati radovednost, počutke, jezo itd., to dela človeka velikega; velikega po mišljenju, velikega po delu, velikega v zasluženju. Če bi bili svetniki male reči zanemarjali, ne bi bili dosegli svetosti in če bi bili ti, ki so pogubljeni, v malem zvesti, se ne bi bili v velikem pregrešili in pogubili. Zato pa pravi Jezus: »Kedor je v malem zvest, je zvest tudi v velikem; in kedor je krivičen v malem, je krivičen tudi v velikem.« (Luk. 16, 10.).

Ke bi se hotel kedo opravičevati pri malih rečeh, češ, to in ono je nekaj postranskega, ni bistveno itd., temu bi morali odgovoriti: »Ljubezen do Boga ne vpraša, ali je delo majhino ali veliko, zapovedano pod grehom ali dano na prosto voljo, ampak ljubezen stori vse, kar razodeva udanost do Boga. Ali ni zares ljubezen do Boga majhina pri tistih, ki mu odrekajo, kar je lahko storiti in jih le malo truda stane? V težkih dolžnostih in velikih delih se lažje opravičujemo, ko v malih. Pri velikih se moremo izgovarjati s težavo dela in svojo slabostjo, pri malih pa nimamo prav ničesar, kar bi nas opravičilo. Zahteva se le dobra volja, družega nič. In če Bogu še to odrekamo, kje je naša ljubezen, kakšno plačilo zaslužimo? Jezus pravi: »S kakeršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerilo.« »Kedor pičlo seje, bo tudi pičlo žel.«

Verh tega je nezvestoba v malem drugim, zlasti začetnikom, v pohujšanje, nam samim pa v škodo, ker sē zvestobo v malih rečeh lahko zbrišemo mnogo časnih kazni, zadostimo za vsakdanje napake in si prikrajšamo terpljenje v vicah. Priložnost imamo pa tudi pomagati z malimi deli dušam v vicah, sē zvestobo v malem dajemo drugim lep zgled, vadimo se v zatajevanju, vzdigujemo se od stopinje do stopinje v popolnosti, dokler ne bo rekel Gospod: »Pridi, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega Gospoda.«

P. S. Z.

Sv. Eljzear in bl. Deljфина.

(Dalje.)

VI. Minister na anžuvskem dvoru v Napolju. — Poslanec v Parizu. — Smert in pogreb sv. Eljzearja.

Iz Ansuíza se je moral Eljzear, ker ga je kralj Robert le za dve leti pustil v domovino, leta 1317 verniti v Napolj. V primorskem mestu Tulonju je spisal svojo prej omenjeno oporo in potem je šel na ladjo in odpeljala sta se z Delfino nazaj v južno Italijo. Tam sta bila na bliščečem dvoru mej najimenitnejšimi. Eljzear je bil sodnik čez tostransko Abruško; Deljфина je bila pa posebna prijateljica kraljčina. Kmalu se je izročila Eljzearju celo najvišja častna služba. Robert se je odpeljal namreč se svojimi bojnimi ladjami proti Dženovi, ker je Milanski vojvoda z vojsko žugal. Iz Dženove pa se je odpravil kralj na prijateljsko povabilo papeža Janeza XXII. v Avinjon, da bi tam ostal več let. Vlado je prepustil svojemu sinu Karlju, vojvodi Kalabrije, ter mu ko ministra in svetovavca dal grofa Arijanskega Eljzearja.

Mladi vojvoda Kalabrije pa je bil lehkomišljen človek razberzdanega življenja. Novi svetovavec ga je moral odkrito serčno svariti zaradi njegovih napak in slabosti. In to je znal storiti tako primerno, da njegove besede, podperte z njegovimi dobrimi zgledi, niso ostale brez uspeha. Kmalu se je sploh govorilo: »Vojvoda se je popolnoma spremenil« in vse je bilo prepričano, da to prihaja od grofa Arijanskega. Od tedaj se ni derznil nihče na dvoru spregovoriti vmazane besede, kaker jih je bilo prej pogostoma slišati, celo iz ust vojvode samega.

Vse je kmalu opazilo veliki vpliv novega ministra in kedor je imel kak opravek na dvoru, se je najprej do njega obrnil. Neketeri so mu prinašali tudi dragocene darove; ali Eljzear jih ni sprejemal. Necega dne je stopila, ko je prišel z dvora, slučajno sestra Deljfinina, redovnica Alazacija, v njegovo izbo in slišala ga je, ko je govoril sè samim seboj te-le besede: »Gospod, sto unč zlata in dva kosa škerlata si mi dolžan v nebesih.« Redovnica ga vpraša, kaj pomenijo te besede, in svetnik ji odgovori: »Denes bi bil te reči lahko dobil v dar, pa sem jih odklonil iz ljubezni od Boga.«

Ko minister je bil Eljzear zelo delaven. Ker je videl, da priprosti ljudje zlasti sè svojimi pritožbami vojvodi preveč časa jemlje, mu je želel delo olajšati. Z dovoljenjem vojvoda je nadalje on poslušal pritožbe in potem na kratko zapisal, za kaj komu gre, ter zapiske izročal vojvodi ali njegovim pomočnikom v rešitev; tako so se pritožbe hitro reševale. Ljudje so prihajali ali v njegovo palačo ali so se mu kar na ulicah bližali ter mu izročevali svoje prošnje. Koliko poterpežljivost je pri tem razodeval, nam priča tale dogodek.

Nekega dne si je Eljzear ravno roke vmival, da gre k obedu. Kar prikriči k njemu neki zarobljenec. »Gospod,« pravi. »kaj je z mojo prošnjo?« Eljzear mirno odgovori: »Malo počakajte, še pred obedom rešim vašo reč.« Berž obriše roke in otide na dvor ter vstreže tistemu človeku.

S tako poterpežljivostjo in ljubeznijo si je Eljzear nabiral zaklade v nebesih zaupajoč na besede Gospodove: »Vse, kar storite kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

V začetku l. 1323 je vmerla kalabrijskemu vojvodi soproga, Katarina Avstrijska, ne da bi mu bila rodila kaj otrok. Kralj Robert je bil že prej nemiren, ko je videl sinu brez naslednika; zdaj ga je hotel berž zopet poročiti. Namenil mu je Marijo Valoaško (Valois), sestro plemenitega mladeniča, ki je pet let pozneje pod imenom Filip Valoaški zasel francoski prestol. Njiju oče, Karelj Valoaški je bil vojni generalj papeža Bonifacija VIII.

Eljzearja je Robert izbral za snubača ter ga v ta namen poklical iz Napolja. Eljzear in Deljina sta se torej odpeljala od tam proti domu. Na morju sta prebila strašan vihar, vendar sta naposled srečno dospela v Avinjon, kjer se je tedaj mudil ko gost papežev kralj Robert. Naj omenimo tukaj neki dogodek, ki nam kaže, kako je bil Eljzear vedno z Bogom združen. Ob nekem prazniku, (ni več znano, katerem,) se je pripravljaj Eljzear k sv. obhajilu in maša se je imela pričeti. Kar ga pokliče kralj Robert k sebi. Eljzear poprosi mašnika, naj počaka, dokler se verne. To je bilo seveda v kraljevi domači kapeli. Eljzear gre, zasede konja in odjezdi s kraljem v precej oddaljeno papeško palačo. Ko se verne, opravi mašnik sv. daritev in obhaja tudi grofa. Eljzear bi bil torej tako združen z Bogom, da ga vse, kar je videl in slišal na potu in v papeževi palači,

ni moglo odverniti od dejanja pobožnosti, ki ga je bil namenil opraviti tisti dan.

Ali v Avinjonu Eljzear ni imel ostati delj časa. Pustivši tam Deljfino se je odpravil v Pariz po omenjenem poslu. V arhivu departementa Ustja ronskega (Bouches-du-Rhône) je še do zdaj ohtanjeno pismo, ki daje grofu Eljzearju Sabranskemu oblast posredovati glede poroke princesinje Marije Valoaške s Karlom vojvodom Kalabrijskim.

»Ko se vernem — je rekel ob slovesu Eljzear Deljfini — dam berž ko mogoče slovo tem časnim opravkom, ki me le ovirajo pri občevanju z Bogom. Tedaj se preselim v Ansuiz, kjer bova oddaljena od posvetnega hrupa brez prestanka in v polni meri mogla okušati duhovne sladkosti.«

Ali pobožna želja Eljzearjeva se ni izpolnila.

Mej tem, ko so se veršile priprave za poroko na dvorih v Parizu in Napolju, je Eljzear nevarno zbolel. Čutil je, da se mu bliža smert. Poslal je po patra Frančiška Majrona, gvardijana manjših bratov v Parizu, ter poskerbel, da se je vsako jutro v njegovi izbi brala sv. maša. Tudi se je večkrat spovedal ter svojo bolezen prenašal z vedno enako poterpežljivostjo. Na posled, ali po božjem navdihnjenju ali po naročilu spovednikovem, je razodel pričujočim skrivnost svojega življenja s temi besedami: »Zveličal se je slab človek po dobri ženi« (Salvatus est homo malus per mulierem bonam). In te besede je sam tako pojasnil: »Slabega človeka, kaker sem jaz, je rešila čednostna ženska, ki jo zapustim devico.«

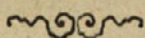
Hud smertni boj je nastopil; Bog je hotel očistiti svojega zvestega služabnika že v tem življenju tudi majhnih madežev. Neki mlad, razuzdan gospod, ki je bil priča tega terpljenja, je čutil tedaj tako živo žalost in kesanje nad svojimi grehi, da je hotel berž opraviti spoved in je to tudi storil v neki bližnji izbi.

Malo pred smertjo je Eljzearju odleglo, njegov strapljeni, mračni obraz se je razjasnil. Vmerl je 27. septembra l. 1323, v 38. letu svojega življenja.

Deljfina je bila tačas v Avinjonu. Prav tisti dan, 27. septembra v jutro, pa jo je našla služabnica Bartolomeja vso oblojčano v njeni izbi. Vprašala jo je, zakaj joka. »Moj ljubi soprog je vmerl« odgovori Deljfina. Služabnica ni mogla verjeti, saj v Avinjonu sploh še nihče ni vedel, da je Eljzear kaj bolan.

Še le čez nekaj dni je prišel sel iz Pariza, ki je poterdil Deljfinino besedo.

Glede pogreba Eljzearjevega se je bilo treba deržati tega, kar je sam naročil v svoji oporoki. Njegovo truplo so oblekli v frančiškansko redovno obleko ter ga položili začasno v grob v cerkvi Manjših bratov v Parizu. Pozneje so ga prenesli v frančiškansko cerkev v Apti in tam pokopali. Ob tej priliki so se godili čudeži, tako da je P. Majronis mogel vstreči ljudski želji in zahtevi ter prositi že berž l. 1327 papeža Janeza XXII., da bi Eljzearja mej svetnike prištel. Storil je to nekoliko pozneje papež Urban V., sorodnik Eljzearjev.

Iz pisem naših kitajskih misijonarjev.

P. H. B.

Zadnjič je bilo natisnjeno (po večem) poslednje pismo našega mlajšega kitajskega misijonarja P. Engelharda, pisano sedanjemu č. p. gvardijanu na Kostanjevici. Pa mikalo bo cenjene bravce gotovo še mariskaj iz stariših pisem, drugim namenjenih, ker že poltretje leto nismo iz njih nič povedali. Tedaj smo pustili mladega misijonarja na razsežni misijonski postaji U-pe-tse. Ta postaja mu je bila izročena v stalno, samostojno oskerbovanje o binkošti leta 1911. Pozneje mu je bilo pridelenih še par okoliških mest. Treba je bilo torej misliti na razna pota, da poišče in obišče svoje ovčice. Sredi meseca vinotoka se je res odpravil proti štiri ure od Upetse oddaljenemu mestu Kvanči. To pot popisuje v poročilu od 2. svečana 1912. tako-le:

»Ko sem na postaji U-pe-tse po moči vse uredil glede cerkve in gospodarstva, sem se odpravil sredi vinotoka čez visoke hribe v Kvanči. Kvanči je mesto; pravijo, da ima okoli 10,000 prebivalcev. Jaz jih nisem štel, pa bo že tako, ker je ljudi kaker mravelj po ozkih mestnih ulicah. Mesto je, kaker kitajska mesta sploh, umazano; trgovina pri trgovini, kupci in prodajavci kriče kaker jesiharji... Ko sem došel v mesto, so me kristjani z veseljem sprejeli. Pervič sem prišel k njim, vsi so mi bili še neznani. Najprej smo šli v našo cerkvico, potem pa v misijonsko hišo. Nekam zbegani so bili, nisem še

vedel zakaj. Začel sem jih popraševati po vzroku. Dejali so mi: »Revolucije se bojimo, v Hankovu (glavno mesto onih krajev) so že hudi boji.«

Kristijani se niso motili. Celo mesto je bilo nemirno. Pagani so zakopavali denar in dragocenosti v zemljo in se pripravljali na beg v gorske kraje. Mnogo jih je bilo že odšlo v gore ali k znancem in sorodnikom. Roparji so se pojavili in ljudi še bolj vznemirili. Mandarin (mestni poglavar) si je oskerbel močnejšo stražo in dal tudi mestu pomnožene straže. Po noči je bilo slišati trobentanje, bobnanje, streljanje itd. Vse to da se obvaruje mesto roparskih napadov. Trije so poskusili svojo srečo, pa jim ni bila mila. Takoj so bili ujeti in javno pred mestno hišo obešeni.«

Naš misijonar je prvi dan po svojem prihodu že tudi čutil revolucijo. »Kaj misliš kje?« piše svojemu bratu. »V žepu! Dozdaj smo namreč rabili poleg kovinastega tudi papirnat denar v vrednosti po dve kroni. Jaz sem prinesel samo ta papirnat denar sè seboj, koliker sem ga potreboval za živeti. Toda revolucionarji so prepovedali ta vladni denar. Tako sem jaz bil na suhem. Pa neki dober kristijan me je berž rešil iz zadrege, posodil mi je potrebno. Vernil sem mu, ko sem dobil od našega škofa nekaj malega za šolo in druge izdatke.«

Pri teh razmerah na kak plodovit misijon ni bilo misliti. Misijonar je čakal izperva v mestu ugodnejšega časa. Na ukaz svojega škofa pa se je vmeknil na deželo in ostal tam mesec dni. —

Kaj pa je prav za prav bilo? Gdor bere časnike ve gotovo, da se je zadnja leta zveršil na Kitajskem velikanski preobrat. Tisočletja staro cesarstvo se je spremenilo v republiko. Kaj tacega se pa navadno ne zgodi mirno; tudi na Kitajskem se ni. Odtod revolucija. Začela jo je, kaker poroča naš misijonar, družba Ke-min-tan t. j. prenavljavci (reformisti). Le-ti so večinoma sami nekedanji evropejski študentje. Vernivši se v domovino se seveda niso mogli več sprijazniti z domačimi zaostalostmi in zastarelostmi. Nezadovoljnost z nazadnjaško domovino in ljubezen do nje prerojenja jih je gnala v društvo Ke-min-tan. Ker so bili prepričani, da je nazadnjaštva kriva tuja tatarska cesarska rodovina, ketere jarem so nosili nad dve sto let, so sklenili najprej se odkrižati nje in potem vsega,

kar jim je v teku časa natvezla. Mej temi je tudi kita, ki so jo morali moški nositi kot znak podložnosti. Prenavljavci (reformisti) so si dali torej kite porezati; sploh so se začeli po evropsko nositi in to so zahtevali tudi od svojih priverženih in premaganih. Misijonom in misijonarjem niso nalašč nič žalega storili; veleli so celo skerbneje varovati jih ko drugače.

Ukaz, da se ima kita odrezati, je spravil našega misijonarja enkrat precej v zadrego. Naj nam pove sam: »Republikanci so zahtevali, da si postrizemo kite. Seve, takoj nismo slušali, ker nismo vedeli, kaj bo še. Novonastavljeni mandarin so prišli brez kit in z evropskim pokrivalom. V zadrego me je spravil mandarin v mestu Kvanči. Tudi on je, poslan od republikancev, prišel brez kite. Obiskal me je z obilnim spremstvom. Drugi dan sem mu moral veliki obisk verniti. En čas sem tuhtal, kaj naj storim, ali naj si dam odrezati kito, ali ne. Nisem si je dal, ampak razpledel sem jo in pustil lase, da so mi viseli po ramah. Po šegi sem moral rabiti nosilnico sê štirimi nosači in še dvema strežnikoma. Eden je šel pred nosilnico z veliko erdečo mapo v roki, v njej je bila moja vizitnica; drugi je šel za nosilnico. Tako sem srečno opravil nadležni obisk z razpleteno kito.«

Ko se je strah pred revolucijo malo polegel in pojmi o njenih težnjah razjasnili, je naš misijonar pred praznikom Brezmadežne že začel sv. misijon v treh okoliških kerščanskih občinah kvančiškega okraja. »Veseli so bili kristijani,« piše, »da so se mogli vdeležiti sv. misijona, vesel sem bil tudi jaz. Misel, da bodo morali zopet eno leto čakati na to milost, pa je mene in nje z žalostjo napolnjevala. Bog daj, da ostanejo še za naprej goreči kristijani.«

Praznik Brezmadežne je obhajal v mestu Kvanči samem. »Od vseh strani,« pravi, »so prihajali kristijani, da skupaj praznujemo ta slovesni dan. Mnogo jih je že prej ta dan opravilo sv. spoved, drugi zjutraj. Streljanje je oznanjalo, da imamo posebno slovesnost. Po pridigi o Brezmadežni je bila sv. maša, mej katero so prejeli sv. obhajilo. Po sv. maši smo zapeli litanije Matere božje. Iz serca smo peli in se izročali njej, ki je pomoč kristijanov in kraljica marternikov. Po cerkveni slovesnosti smo se še o tem in onem pomenili. Pripovedovali so mi, kako strašno roparji rogovilijo. Pravili so, da jih je tudi v

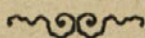
U-pe-tse mnogo. Jaz sem bil ravno namenjen verniti se na to svojo glavno postajo, da odprem po škofovem dovoljenju šolo za dečke. Ni mi kazalo, da bi čakal konca revolucije, da bi se roparjev vstrašil pa tudi ne. Stariši so mi pripeljali svoje otroke, da jih vzamen seboj v šolo. Osem sem jih sprejel. Dan pred določenim odhodom ob 8. zvečer prihiti k meni kristijan s prošnjo, naj se hitro odpravim k umirajočemu. Takoj sem se napravil na štiriurno pot čez tri hribe. Še svetilnico v roki je stopal strežnik pred menoj po kozjih stezah, jaz pa za njim. Okrog polnoči sem bil že pri bolniku. Ko je opravil sv. spoved sem maševal in mu podelil sv. popotnico. Kmalu na to je vmerl. Jaz sem se malo odpočil, proti jutru se pa vernil v mesto, da se pripravim na naslednji dan. Dne 12. grudna sem odrinil z osmimi dečki in potrebno pertljago iz Kvanči proti Upetse. Tu so se kristijani in pagani veselili, ker sem se po dveh mesecih zopet vernil. Rekli so, da dokler vedo, da sem na postaji, se ne boje tako zelo roparjev. Pa so se yarali. Dan na dan, oziroma noč za nočjo so se prav v bližini pojavili. Radovedni ste, kaj sem jaz počel. Hvala Bogu, dozda se mi ni nič hudega zgodilo. Seveda bolj pazljivo čujemo, ko po navadi. Le dvakrat so prav blizu postaje ropali oziroma ropati mislili, pa so jih s kričanjem pregnali. Ti kitajski roparji navadno ne more ljudi, hočejo le denar, obleko i. t. d.; seve, če se jim gdo vstavi, vdarijo na druge strune. Pridejo navadno okrog polnoči s pobarvanimi obrazi.«

Mejtem so se približali božični prazniki. Kaker prvo, tako je naš misijonar tudi drugo leto razveselil svoje kristijane z jaslicami. »Zopet sem jim napravil jaslice, le nekoliko manjše ko lani. Časa ni bilo, še to sem ponoči skupaj spravil. Dasi je hudo deževalo se je vender nabralo toliko ljudi, da smo imeli polnočnico. O, ta sveči večer, kako različne spomine mi je budil v duši! Pervič sem ga obhajal čisto sam. Sam? Ne sam, saj so prišli moji kristijani, za ketere sem vedno v skerbeh. Pogovarjali smo se o raznih rečeh, dokler ni prišel čas za polnočnico.«

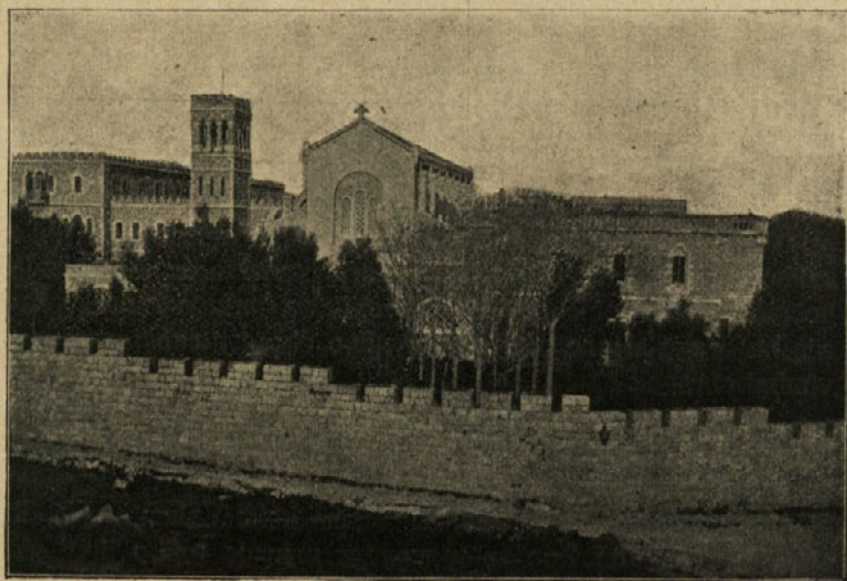
Revolucija je mejtem trajala dalje. Vspehi reformistov so mnoge prisilili, da so odložili kito, zlasti po mestih. Po deželi so se še obotavljali. Mej temi sta bila tudi naša dva misijonarja. »Kite«, piše, so si že mnogi porezali. V Hankovu je nima

nobeden naših patrov več. Jaz je še nisem hotel odrezati, dokler nisem dobil sporočila od p. Baptista. Pisal sem mu, naj mi naznani, kedaj bo on to storil, potem bom še jaz. In res dobim 20. prosinca od njega pismo, da se je za sv. tri Kralje znebil kite. Še isti dan sem tudi jaz odložil ta nepotrebni rep.... Dal sem si glavo čisto obriti, kaker so Kitajski menihi (bonci). Morda dobimo še novo uniformo. Najbolj bi nam pač pristal habit.«

(Dalje prih.)

Konference pri patrih dominikanih v Jeruzalemu.

Zavod patrov dominikanov pri Sv. Štefanu v Jeruzalemu.

Dominikani imajo, kaker znano, v Jeruzalemu posebno šolo za svetopisemske nauke. Oni prirejajo tudi vsako zimo obravnave ali konference o Palestini in Jutrovih deželah. Poslednjo zimo so bile te-le:

26. nov. Gospodarsko življenje na pol nomadne (pastirske) družine v Madabi. Obravnaval pater Žosan (Jaussen), dominikan. —

3. dec. Iz Egipta do Sinaja, popis potovanja Izraeljcev (sè slikami). P. Karijär (Carrière), dominikan.

10. dec. Ponočne ropne tice v Palestini. P. Šmic (Schmitz), rektor gostišča sv. Pavla.

17. dec. Od Sinaja do Akade (sè slikami). P. Savinjak (Savignac), dominikan.

7. jan. Daphné Alfreda de Vigny. P. Lagranž (Lagrange), dominikan.

14. jan. Grobi in templji starega Egipta (sè slikami). P. Dorm (Dhorme), dominikan.

21. jan. Romanje v Sv. Deželo v negdanjih časih. P. Dressär (Dressaire), asumpcionist.

28. jan. Palestinsko obrežje in njegove loke (luke, pristanišča). P. Abel, dominikan.

4. febr. Lamartine in njegovo potovanje na Jutrovo. P. kreše (Créchet), dominikan.

9. febr. Vodovodi v Jeruzalemu za časa kraljev. G. Vajl (Weil), bivši francoski ženijski stotnik in zdaj načelnik izkopavanja na hribu Ofelj.

Vse te konference so bile dobro obiskane, zadnja še posebno. Velika dvorana je bila napolnjena odlične gospode, raznih narodnosti in ver. H zadnji konferenci je prišel tudi Jeruzalemski patriarh Filip Kamassei. Ker je g. Vajl v Jeruzalemu dobro znan starinoslovec, je vse hotelo slišati, kaj je dognalo izkopavanje, ki ga je on vodil, v zadnjem času z nad 200 delavci. Vajl je najprej podal kratek pregled preiskovanj glede kräpisa negdanjega mesta Jeruzalema, ki so se veršila v zadnjih 20 letih.

Kje je prav za prav bil stari Davidov Jeruzalem, o tem niso učenjaki ene misli. Eni in sicer mlajši terdijo, da ne na sedanjem Sionu, ampak na hribu Ofelj. Staro izročilo pa pravi, da je bilo negdanje Davidovo mesto in terdnjava v bližini sedanjega Siona in ne na hribu Ofelj. To, kaker ono mnenje ima dosti zagovornikov, pa nobeno do zdaj ne ve popolnoma jasnih in neovergljivih dokazov. V eni reči se strinjajo stari in mladi, namreč glede Davidovega groba, da ni pod dvorano zadnje večerje na Sionu.

G. Vajl se je pridružil mladim. Skuša dokazati, da oni prav sodijo. Pravi, da se da njih mnenje opravičiti s tem, kar vemo

o mnogih drugih kananejskih mestih. Ta mesta so bila majhina, stala so na kakem hribu, izpod keterega vznožja se je mogla dobivati voda. Glavna skerb je bila ljudem voda. Zato so si izvolili rajši nizek ko visok hrib, da so imeli vodo bliže. Pri sveh starih mestih najdemo sledove in ostanke del, katerih namen je bila skerb za vodo. To vidimo tudi pri negdanjem Jeruzalemu, kjer je bilo posebno težko dobiti vodo. Prav v ta namen so izkopali na vznožju hriba Ofelj tri prekope. Pervi ni ostal dolgo časa sam, ker je bil premajhin. Izkopali so kmalu drugzega, ki je ravno predmet sedanjih izkopavanj. Ta je bil izdolben deloma v živo skalo kaker tunelj, deloma je bil na prostem. Služil je do časa kralja Ezekija. Imel je pa to pomanjkljivost, da se mu je mogel približati sovražnik in rabiti vodo zase ali jo pa zastrupiti. Kralj Ezekija je torej hotel, da se naj naredi nov prekop pod zemljo, vsekan v skalo, in to je tretji, imenovan še zdaj Ezekijev prekop. Pelje iz studenca, Ain Rogel, zdaj Marijin studenec, imenovanega, pod zemljo v ribnik, ali kopel Siloe. Dolg je 550 m in zelo kljukast. Ke bi bil izkopan v ravni čerti, bi meril samo 340 m dolgosti.

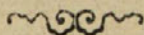
G. Vajl je razložil, zakaj ne gre v ravni čerti, ampak kljukasto. Ne zato kaker so terdili neketeri, da bi ne prišel preblizu svetišča kraljevih grobov. Izvedenci zavračajo to mnenje popolnoma; oni pravijo, da prekop zato ne gre naravnost, ker ljudje tedaj še niso znali svojemu delu pod zemljo določiti ravne čerte. In oni so si bili tudi svesti tega. Kako so si pomagali? Skušali so iti dalje ob robu skale ali pa so delali prekope na prostem.

To vidimo pri Ezekijevem prekoku, ki gre skoro vedno ob robu skale. Groba Davidovega na tem kraju Ofela, kjer je Ezekijev prekop, niso našli. Ker je pa bil David pokopan v svojem mestu, kaker naravnost pravi sv. pismo, in je Davidovo mesto bilo na hribu Ofelj, kar poterjujejo dosedanja preiskovanja, je verjetno, da je bil njegov grob na tem hribu, pa više; kje ravno, to se bo moglo dognati s pomočjo sv. pisma, po nadaljnem izkopavanju.

Z vodo tudi še dandanašnji Jeruzalem ni posebno dobro preskerbljen. Vodovoda ni; mesto ima vodo v vodnjakih. Ako po zimi ni dosti dežja, je za vodo čez leto hudo. Tako je bilo letos že vse v strahu, kaj bo, ker so vodnjaki dobili le malo

vode. Veliko in več mešcev se je molilo za dež. Včeraj in danes (21. in 22. aprila 1914) pa ga je Bog dal toliko, da je vse veselo; vodnjaki so preskerbljeni. Patrijarh je zapovedal tridnevne molitve v zahvalo.

P. B. S.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

P. H. R.

XVII. *)

V Kajfeževi hiši so Jezusu eni v obraz pljuvali, eni so ga s pestmi bili, eni mu oči zavezovali in ga vsakeršno zasramovali. Pa zakaj so delali ž njim tako nevsmiljeno? Zato, ker je bil Jezus svet, oni pa hudobni, in ker so njegovi nauki njih zadržanje pogubljali. Gdor pa s hudobnimi ne vleče in jim nasproti dela, tega tudi oni vselej sovražijo in preganjajo. Zato, vi pobožni, nič ne marajte, če ste zaničevani in preganjani, še le veseli bodite, ker ste tako svojemu Jezusu podobni... Zveličar je svojim učencem sam napovedal, da jih v njegovi službi nič drugega ne čaka, kaker sovraštvo hudobnega sveta. »Ako bi bili vi njegovi« je djal, »bi vas svet ljubil, ker pa niste njegovi, in ker sem vaš jaz od sveta odbral, zato vas svet sovraži. Ako pa vas svet svraži, morate vi vedeti, da je mene pred kakor vas sovražil.« Vzrok tega sovraštva do bogaboječih ljudi je torej ta, ker posvetni, spačeni ljudje ne morejo terpeti tistih, ki se svojim zadržanjem in življenjem njih zadržanja ne poterjujejo. Oni bi radi, da bi vsi posvetno živeli in njih prednosti hvalili. Toda krepostni kristjani se od posvetnih razločijo po svojem zadržanju, njih zadržanje grajajo in njih nerodnosti zmirom pogubljajo. In ravno zavolj tega hudobni čertijo pobožne, jih zasmehujejo, zasramujejo, norca se delajo iz njih, z gerdimi priimki jih obkladajo, tercijalje ali tercijaljke jih imenujejo. Tako se vedno dopolnjuje, kar je že sv. apostelj Pavel rekel: »Vsi, kateri hočejo v Bogu bogaboječe živeti, bodo prega-

*) Po neljubi zmoti so se v 4. zvezku namestu XVII. - XIX. natisnil XX. in nadaljni odstavki.

njanje terpeli.« Pa ravno to, če koga spačeni svet sovraži, je znamenje, da je božji prijatelj; nasproti pa, če koga hudobni svet ljubi, je to gotovo znamenje, da je tudi on spačen, hudoben, in torej božji sovražnik. Zato vam, predragi, še enkrat rečem: veselife se, keder vas svet sovraži, ker ste vredni zavoljo Jezusovega Imena zaničevanje terpeti.

XVIII.

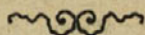
Slišali ste... kako sramotno je Peter Kristusa trikrat zatajil; tisti Peter, ki je malo poprej obetal, da hoče zanj svoje življenje dati in da je pripravljen ž njim v ječo in tudi v smert iti, je zdaj s prisego zaterdil, da tega človeka še ne pozna. O to je pač žalosten zgled človeške slabosti, iz keterega se moramo k svojemu prestrašenju učiti, kako nestanovitni so človeški sklepi in kako malo se je na voljo najboljšega zanašati. Človek je velik vbožec, ako ga božja milost ne podpira. Zato ne smemo nigdar v svojo moč zaupati, ker brez milosti božje nič dobrega storiti, celo še misliti ne moremo. Peter je v sé preveč zaupal, zato je tako lepe obljube delal, da se ne bo nad Jezusom pohujšal, ke bi se tudi vsi drugi nad njim pohujšali. Preveč je v sé zaupal, zato se je v nevarnost spustil ter šel k hlapcem in sovražnikom, ki so se pri ognju greli, in v ti hudobni tovarišiji je svojega Gospoda zatajil. Kristjan! Ako ti je tvoja nedolžnost ljuba in draga, ne hodi kaker Peter v nevarnost, v nevarne tovarišije.... ker gdor nevarnost ljubi, v nevarnosti pogine. Ne zanašaj se na svojo dobro voljo. Peter je imel bolje voljo kaker ti, in vendar je v nevarni priložnosti grešil. Katoliške cerkve steber je padel, kako boš ti, slaba bilka, obstal če se hudobnih družčin ne varuješ? Keder bodo pohlevne ovce z volkovi po gozdih hodile, ne da bi jih volcje požerli, in keder bodo nedolžni golobje z jastrebi po zraku letali, ne da bi jih raztergali, le takrat boš mogel ti s hudobnimi ljudmi občevati, ne da bi od njih pohujšan bil.

XIX.

Dasiravno se je pa Peter tako močno pregrešil nad svojim mojstrom, je vendar odpuščenje zadobil, ker se je precej k pokori obernil. Gospod se je vanj ozerl in ga pogledal, ne z očmi svojega telesa, kar je bilo nemogoče, ker Kristus je bil zgoraj v Kajfeževi hiši, Peter pa zdolaj na dvoru, ampak z očmi svoje milosti, pravi sv. Avguštin. Božja milost ga je raz-

svetlila in omečila, da je svoj greh spoznal in ga milo objokovati začel. Iz tega vidite, kristjani, da je božja milost, ketera človekovo serce omeči in k spreobrnjenju nagne. Zavolj tega morajo grešniki Boga zmirom tiste milosti prositi, brez ketere se nigdar poboljšali ne bojo. Ke bi Gospod Petra ne bil pogledal z očmi svoje milosti, bi bil kaker Judež Iškarjot terdovraten ostal, in bi bil celo večnost pogubljen. Ker ga je pa Gospod milostno pogledal, je vun šel in milo jokal. Z dvora je šel Peter, s tistega nevarnega kraja, kjer je grešil, proč od tistih ljudi, ker so ga v greh zapeljali. To je lep zgled za grešnike ki se hočejo spreobrniti. Bežati morajo iz bližnje priložnosti h grehu, s pohujšljivega kraja, odločiti se od zapeljivih ljudi in storjene grehe milo objokovati.

O vsmiljeni Jezus! poglej z očmi svoje milosti na toliko grešnikov in grešnic, kterih nesrečo spovedniki objokujejo, za kterih spreobrnjenje te ponižno prosijo. Poglej jih milostjivo, kaker si sv. Petra pogledal, in oni bodo svojo nesrečo spoznali, opustili hude navade in smertne rane svoje duše milo objokovali.

Iz kamniške skupščine III. reda.

Dne 16. aprila je bil za ude III. reda kamniške skupščine vesel dan. Ta dan so se v ozaljšani frančiškanski cerkvi zbrali v obilnem številu stari in mladi udje III. reda, novi, da naredo obljubo, stari, da jo ponove. Po slavnostnem govoru voditeljevem je imel preč. g. stolni dekan ljubljanski M. Kolar mej obila azistenco pontifikaljno sv. mašo.

Dne 28. junija pa so bile za kamniško župnijo volitve novega tretjerednega odbora sè sledečim vspehom:

Predstojnik: Primož Šimenec, Novi terg (izvoljen v tretje).

Odbornik za moške: Gregor Kratner, Šutna.

Odbornica za žene: Ivana Pirš, Novi terg.

Odbornice za dekleta: Helena Pogačnik, za mesto (izvoljena v tretje).

Katarina Jerše, za Graben in Veliko ulico.

Marija Tratnik, za Šutno.

Marija Kozel, za Podgorje (izv. v tretje).

pč. g. župnik Anton Lovšin, za Radomlje.

Terezija Jašovec, za Rudnik.

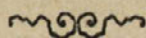
Katarina Berlec, za Duplico.

Blagajnika: Jožef Možina in Jakop Oblak.

Knjižničar: Fr. Danijel Grobler.

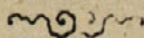
Pomočnice: Antonija Steržinar (za Šutno). Antonija Pirš (za Novi terg), Ana Možina (za Veliko ulico in mesto), Marija Levičnik (st.) za Graben.

P. A n a n i j a V r a č k o, vodja III. r.

Iz svetokriške skupščine III. reda

V Sv. Križu pri Vipavi je vmerl 9. maja t. l. preč. P. G o t f r i d N o v a k, kapucin, voditelj III. reda za vipavsko dolino in okolico kriško. Po rodu Štajerec je bil prej v hervaški kapucinski provinciji, pa serce ga je vleklo nazaj v domače kraje. Prestopil je torej v štajersko provincijo, ki ima svoje samostane tudi na Kranjskem, Koroškem in Primorskem. Več let je delal v kriškem samostanu. Vnet duhovnik, posebno dober spovednik je sè svojo priprosto, pa v serce segajočo besedo dosti dobrega storil. Ko večletni voditelj je zlasti III. red zelo povzdignil in razširil. Priskerbel mu je lepo novo zastavo in druge reči. Zato so ga tretjeredniki spoštovali in res ljubili; spomin nanj jim ne bo izginil iz serca. Vmerl je za jetiko v 49. letu svojega življenja. K pogrebu so prišli tretjeredniki od vseh strani, posebno mnogi iz Otlice. Tudi se je vdeležilo spreveda okoli 10 duhovnikov in njegovi sobratje iz Gorice in Križa. Počivaj v Gospodu, blaga duša, in vživaj plačilo večnega veselja!

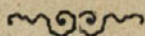

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine g o r i š k e: Terezija (Barbara) Zelenšček iz Zapotoka, v redu 23 let, † 28. maja 1914, Frančiška (Marija) Kaltneker iz Podberda, † junija 1914, Terezija (Antonija) Mozetič iz Vertojbe, 50 let v redu, † 1. julija 1914, Marija (Alberika)

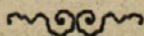
Abramič (poročena Štanta) iz Bilj; v redu 22 let; svetogorske: Marija Leban † 11. junija 1914 v Gergarju, Neža (Magdalena) Laharner iz Pečin † 20. jun. 1914; ljubljanske: Marija Podgoršek, Marjeta Šorli, Ana Korošec, Uršula Žagar iz Sostrega, Karolina Klade; kamniške: Gabrijela Marija Piletič, č. g. župnik Martin Poč, Miha Janez Gerdan, Neža Marija Potokar (Radomlje), Antonija M. Magdalena Traven iz Kamnika, Emilija Ludovika Žumer iz Tunjic, Jernej Štefan Peterca iz Suhodole, Angela Klara Vidic z Berda, Marija Magdalena Sajevec iz Rov, Marija Elizabeta Prelovšek, Frančiška Marija Stare, Terezija Katarina Zabred, Marija Elizabeta Anžin iz Mengša, Marijana Elizabeta Pogačar, Ana Katarina Preša, Jera Marija Gladovec, Maša Klara Žlebel iz Cerkelj, Neža Elizabeta Vidmar iz Nevelj, Marija Terezija Mihelič, Jarez Anton Pirc iz Mekinj.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev neka tretjerednica za zbranost pri molitvi, poterpežljivost in srečno zadnjo uro: več bolnih tretjerednic goriške skupščine; neka mati priporoča svojega sinu, da bi mu Sv. Duh razsvetlil pamet, da ne bi obupal; neka oseba priporoča neko deklico, da bi ne delala razpertij mej domačimi; neka žena v Castropu na Vestfaljskem, da bi po presvetem Sercu Jezusovem in preljubi Materi Božji še ozdravela; neka žena v Mariboru za pomoč v velikih dušnih potrebah, priporoča tudi svojega moža.

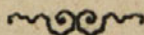

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjalo: A. W. v B. presv. Sercu Jezusovemu in Marijnemu in sv. Antonu za posebno milost srečne smerti svojega sorodnika; Neža Česen, naročnica Cvetja v Mariboru, presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu za vse prejete dobre dušne in telesne, sv. Frančišku in sv. Antonu in rajnemu škofu Slomšku za pomoč v neki časni zadevi; M. K. iz Brežic presv. Sercu Jezusovemu, Materi Božji in sv. Antonu za dobljeno zdravje pri svinjah (zahvala je bila obljubljena); neka mati v Mariboru presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v veliki potrebi svoje hčere (zahvala obljubljena).

Darovi za cerkev sv. Frančiška in kitajski misijon prihodnjič.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec avgust ali veliki serpan.

1. sobota: sv. Peter v verigah; sv. makabejski marterniki.

2. nedelja, 9. po bink.: porcijunkula **P. O.**
3. ponedeljek: sv. Aljfonz Marija Ligvorij, šk. cerk. uč.; najdenje trupla sv. Štefana, m.
4. torek: sv. Dominik, sp. **P. O.**
5. sredo: sv. Marija snežnica; bl. Cik, sp. 3. r.
6. četrtek: spremenjenje Kristusovo; sv. Ksist in drugi m.
7. petek: sv. Kajetan, sp.; sv. Donat šk. m.
8. sobota: sv. Cirjak in drugi m.

9. nedelja, 10. po bink.; bl. Janez Aljverenski, sp. 1. r.; sv. Roman, m.
10. ponedeljek: sv. Lovrenc m.
11. torek: osmina sv. Dominika; sv. Tiburcij in Suzana, m.
12. sredo: sv. Klara, d. 2 r. **P. O.**
13. četrtek: bl. Peter Moljanski, sp. 1. r.; sv. Hipolit in Kasijan, m.
14. petek: post, bl. Sanktes, sp. 1. r.; sv. Evzebij, sp.
15. sobota: vnebovzetje bl. d. Marije. V. O., **P. O.**

16. nedelja, 11. po bink.: sv. Joahim, oče bl. d. Marije; sv. Rok, sp. 8. r. **P. O.** Začet. pet nedeljske pobožnosti v čast 5 ran sv. Frančiška s **P. O.**
17. ponedeljek: osmina sv. Lovrenca, m.
18. torek: sv. Helena, cesarica vdova; sv. Agapit, m.
19. sredo: sv. Ludovik, šk. 1. r.; osmina sv. Klare, **P. O.**
20. četrtek: sv. Bernard, opat.
21. petek: sv. Ivana Frančiška vd.
22. sobota: osmina vnebovzetja d. Marije; sv. Timotej in drugi m.

23. nedelja 12. po bink.: Marijino sedmero veselje V. O. **P. O.**
24. ponedeljek: sv. Jernej, apostelj.
25. torek: sv. Ludovik IX. kralj, patron tretjerednikov, V. O., **P. O.**
26. sredo: sv. Hijacint, sp.; sv. Zefirin, m.
27. četrtek: sv. Jožef Kalasancij, sp.; bl. Timotej, sp. 1. r.
28. petek: sv. Avguštin, šk. c. uč.; sv. Hermet, m.
29. sobota: obglavljenje sv. Janeza Kerstnika, sv. Sabina, m.

30. nedelja, 13. po bink. angeljska **P. O.**; sv. Roza Limanska, d. sv. Feliks in Adavkt, m.
31. ponedeljek: sv. Rajmund nerojeni, sp.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška in uršulinskih.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2. in 3. reda in uršulinke.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.